

VÝZVA

zpravodaj pro lidi s výzvou

číslo 28

listopad 2008

OBSAH

Na slovíčko s Milanem a Lenkou

/2-5

OASA

PSA v září /6-7

Projekt Výzva

Světlo dětem s handicapem /7

Vozíčkářský Hip Hop na Velehradě /8

Očima asistenta

Naše Olympiáda /9-10

Elán /11-12

Rodinný průvodce

Budou mít děti s postižením stejné příležitosti jako děti bez postižení? (Pavla Hodinová) /13-14

Budou mít děti s postižením stejné příležitosti jako děti bez postižení? (Magda Blažková) /15-16

Kurz angličtiny pro maminky - pilotní projekt /17

Pozvání na otevřenou skupinu - výroba vánočních dekorací /17

Víte, že... /18

Klub Brána

„Co to tady nacvičujete?“ /19-21

Vzpomínka na prázdniny /22

Basketbal... nevšední zážitek pro Bránu /23

Zimní radovánky /23

Boccia v Teplicích...jen tak dál☺ /24

Milí čtenáři, prohlížeči i listovači - zvláště noví,

na tomto místě pro vás přinášíme základní návod pro lepší orientaci v terénu :

Co je to CENTRUM PRO RODINU A SOCIÁLNÍ PÉČI o.s.?

Je to občanské sdružení založené skupinou nadšenců v roce 1993, které vytváří a zajišťuje řadu projektů a aktivit na podporu rodin - jmenujme například Manželská setkání, Škola partnerství, Klub ÁMOS, Víkendy pro ženy, Víkendy pro muže, Projekt VÝZVA aj.

O co usiluje Projekt VÝZVA ?

O celkovou podporu rodin, které pečují o své dítě (svého člena) s těžkým zdravotním postižením. O narovnání vztahů, o návrat k přirozeným rolím rodičů, o nadlehčení veliké fyzické i psychické zátěže rodiny.

Proč název VÝZVA ?

Postižení těchto dětí je velikou výzvou pro nás i pro své okolí. Je výzvou k zastavení, k zamyšlení, k pomoci, bez níž se tyto děti neobejdou.

Odkdy VÝZVA ?

Oficiálně od ledna 2002, ale tomu přecházelo několik let, kdy to kvasilo, zrálo, bublalo...

A co vlastně VÝZVA nabízí ?

VÝZVA dnes nabízí čtyři provázané služby - **OASA** - soustředěná každodenní osobní asistence (jeden asistent k jednomu klientovi až osm hodin denně), **RESPIT** - odlehčovací služba - občasná úlevová terénní služba (studenti brigádníci, většinou stabilně pro konkrétní rodinu např. jeden den v týdnu), **Rodinný průvodce** - poradenství, přímá podpora rodin (semináře, setkávání svépomocných skupin, zázemí pro individuální či společné sdílení problémů) a **BRÁNA** - integrační klub (klubová činnost, boccia, výlety atd.).

Proč k nám pokaždé v úvodu promlouvá nějaký Milan s Lenkou ?

Protože si tohle všechno vymysleli, rozdýchali a snaží se to řídit. Kontakt na ně je na zadní straně zpravodaje. Jsou to rodiče sedmi dětí, z nichž syn Jirka má kvadruspastickou formu dětské mozkové obrny.

Proč a proč a proč ?

Klidně pošlete další vlastní zvědavé otázky na jednu z e-mailových adres uvedených na poslední straně.

2 Na slovíčko s Milanem a Lenkou (vedoucími projektu)

Milí čtenáři, tradičně věrně stálí i nově se objevující...

Teplý, až téměř žhavý je dosud podzim, žhavé jsou také podzimní události. A tím nemám na mysli jen krásnou svatbu naší milé kolegyně Lenky Procházkové, nyní již Folwarczné, v první listopadový den (koukněte na jinou stránku Zpravodaje). Nemám tím na mysli ani jen ony nešťastně narudlé volby.

Pořádně aktuální byl také seminář APOA v Brně 21.10. (psáno na jiném místě), na kterém jsme měli významnou roli, aktuální bude také setkání ZA LANO v Ostravě 15.11. a o týden později Světlo dětem s handicapem v porubské Galerii Tesco. Slavné je vítězství Katky Slavíkové na ligovém turnaji v bocci 18.-19.10. Energeticky náročný byl také každoroční „boj o záchranu pozic“ v podzimních dotačních kolech (výsledky budou zhruba na přelomu roku).

Ale to, co chci na tomto místě hlavně zmínit, je běh (místy sprint, místy snad leh) událostí ohledně chybějících (lépe pak neexistujících) kapacit následných služeb pro naše děti i dospělé děti s těžkým kombinovaným handicapem v Ostravě a okolí. Pracovně je to Komunitní centrum - česky je to denní stacionář, samostatné bydlení, odlehčovací pobytové služby, rehabilitace atd.. Je to dlouhý příběh plný obav, strachu, emocí, beznaděje, zklamání, přízně i nepřízně, pochopení i nepochopení, chtění i nechtění. Osobně jsem se jako manažer pracovní skupiny komunitního plánování zúčastnil během několika posledních měsíců možná deseti různých pracovních setkání na toto téma. A zvláště dvě poslední jednání mne naplňují mírným optimismem.

Na tom prvním jsme se se zástupci odboru sociálních věcí a zdravotnictví MMO velmi konstruktivně shodli na „prostorové podobě“ těchto služeb. Na tom druhém jsem byl mile překvapen vstřícností „zástupců ekonomů města“ a také snahou o „svižné řešení“ pana primátora, který byl navíc velice dobře seznámen s podstatou a smyslem projektu. Snad můj (a nejen můj) mírný optimismus nebude zmrazen či zavalen sněhem.

Jak je to tedy s potřebnostmi služeb?

Během výše zmíněné série jednání o budování těchto služeb v Ostravě padl také požadavek na aktuální průzkum zájmu potenciálních uživatelů o jednotlivé služby, které byly v posledních letech prezentovány pod hlavičkou Komunitního centra.

Velmi pružně jsme tedy ve spolupráci s několika uživateli a s mými kolegyněmi z Rodinného průvodce vytvořili jednoduchý dotazník, vymysleli systém distribuce, sběru i vyhodnocení dotazníků, tak abychom rychle a efektivně postihli co největší část cílové skupiny a zjistili aktuální informace o cílové skupině a jejím zájmu o plánované služby. Není to tedy sociologický výzkum, ale aktuální průzkum zájmu a to vše „zadarmo“.

Na tomto místě chci moc poděkovat nejen mým kolegyním, ale také všem, kdo pomohli s distribucí a sběrem, a také všem, kteří k vyplnění dotazníku přistoupili rychle a odpovědně. I když musím říct, nedělali to pro nás, ale pro sebe... Myslím, že se nám všem společně podařila velká věc, když jsme v období zhruba tří týdnů sebrali a vyhodnotili 119 dotazníků. Především jsme oslovili již existující komunity (školy, zdravotnická zařízení, služby, občanská sdružení), kde jsme měli dojednaný své kontaktní osoby, které právě zajistily rychlou a adresnou distribuci a sběr dotazníků.

4 Na slovíčko s Milanem a Lenkou (vedoucími projektu)

Jistě jste celí napjatí, jaké jsou výsledky průzkumu. Tak zkusím stručně a přehledně :

- 87% respondentů má nyní méně než 18 let, což odpovídá osloveným komunitám. Lidé dospělí, kteří by tyto služby potřebovali, jsou většinou „v domácí izolaci“ a bylo by možné je oslovit nejlépe osobní návštěvou, tedy ne v tomto průzkumu.
- Respondenty jsme rozdělili do čtyř skupin podle kritérií
  - místo bydliště - Ostrava (85 respondentů) a mimo Ostravu (34),
  - míra imobility - imobilní (61 respondentů) a mobilní (58), dělící čára je však někdy velmi tenká a z dotazníků těžce určitelná, jde spíše o čísla orientační,
- 81% respondentů - to je naopak jasné číslo, které říká, kolik procent respondentů z Ostravy má přiznán nejvyšší 3. a 4. stupeň závislosti (a 4. lehce převažuje).
- Všichni oslovení jednoznačně vyjádřili zájem o služby denního stacionáře i samostatného bydlení - bylo vidět, že i při nízkém věku dětí si již dnes rodiče uvědomují, že tyto služby budou po ukončení školní docházky potřebovat.
- S rostoucím věkem dětí se zásadně mění poměr zájmu o denní stacionář a bydlení, jak je hodlají v dospělosti využívat. Např. u respondentů do 10 let uvádí 82% denní stacionář a jen 18% bydlení, v kategorii na 18 let je to 17% pro stacionář a 83% pro bydlení. Tady je třeba říct, že řada z těchto dospělých respondentů se vyjádřila opravdu sama za sebe.
- Zajímavý je také zájem o doprovodné služby rehabilitační, což jak řada z vás ví, je téměř životní nutnost našich dětí. V kategorii do 10 let očekává každodenní rehabilitaci 82% imobilních respondentů z Ostravy, v kategorii 16 - 18 let je to 50% a u dospělých nad 18 let je to 17%.

Četnost tedy pochopitelně klesá, přesto polovina dospělých respondentů preferuje rehabilitaci 3x týdně. Což dokládá nutnost rehabilitace jako samozřejmé součásti služeb.

- 84% respondentů bez rozdílu věku a postižení má velký zájem o společné aktivity s lidmi bez postižení.

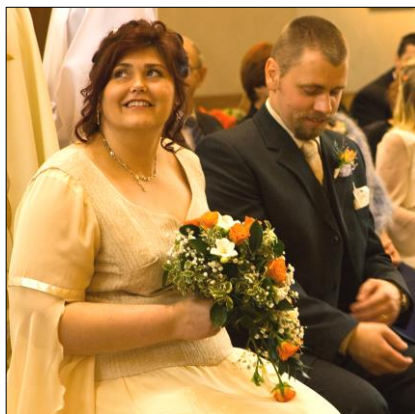
Výsledky jsou samozřejmě mnohem širší, ale na to zde není více místa. Kdo má zájem o bližší informace nebo zaslání výsledků může mne kontaktovat na adrese cprvyzva@doo.cz. Tak se společně mírně těšme, že se těchto potřebných služeb my a naše děti dožijí.

Na vědomí všem se dává,

že naše milá a vzácná kamarádka a kolegyně Lenka z BRÁNY je sice stále ještě Lenka, ale už není Procházková, nýbrž Folwarczná, jelikož si totiž 1.listopadu 2008 vzala velkého sympatřáka Marka za manžela. A pro úplnost - Marek zůstal Folwarczny.

Nevěsta i svatba byla velmi krásná, ženich byl zase mužný a krásný. Moc vám to oběma přežeme a vyprošujeme hromady Božího požehnání při vašem společném putování.

Milan

PSA v září

Na konci září jsme se už sešli v plném počtu na Pracovním setkání asistentů a Kvalifikačním kurzu. Koordinátorka Jolana všem sdělila datum inspekce, která bude ve službě OASA 10.12. - 13.12. Pověděla nám, jak to může probíhat, co se zhruba od asistentů očekává, co bude pro ně inspekce znamenat. Pak začalo „kolečko“, které jsme nedokončili, protože přišla lektorka kurzu, paní Lenka Svojanovská. Všichni ji známe, někdo víc, někdo míň, tak jsem byla zvědavá, co bude. A bylo.

Přišla poměrně příjemná přednáška, nejdříve o sebereflexi. Asistenti i my ostatní jsme si udělali několik sebereflexních testů. Pozorně jsme poslouchali i když musím za sebe říct, že to bylo náročné, pochopila jsem, co nám chce Lenka říct. Postupně přešla Lenka od sebereflexe k budování vztahu, zejména vztahu asistenta s uživatelem nebo asistenta s rodičem. Moc pěkně nám Lenka přirovnala budování vztahu k budování domu. Začátek vztahu, to je oplocení pozemku. Pak svatba - položení základní desky. Ta práce na vztahu nikdy nekončí, jak se mnozí domnívají. A už vůbec není pravdou rozšířená nepravda, že vztah je hotov, když je svatba. Naopak, budování teprve začíná. Vždyť lidé se ovlivňují neustále, formují se, musí si ustupovat, ale i neustoupit. Každý si musí hlídat svůj prostor, bez nějž by mu v životě nebylo dobře. O sebereflexi toho Lenka pověděla taky dost, možná ne úplně všichni předtím věděli, co to ta sebereflexe vlastně je. Celkem jednoduše jsme se od tohoto tématu dostali na úplně jiné téma: rodina s dítětem s postižením. Poslechli jsme si to vlastně od osoby nadmíru zainteresované, která rozhodně ví, o čem to je.

Přednáška to byla dlouhá, poměrně náročná a já jsem na konci již byla naprosto nesoustředěná, tak závěrečný test byl pro mě horší než písemka z fyziky ve škole. No, ale už taky nejsem nejmladší, že jo.

V říjnu jsou pohovory s psycholožkou a koordinátorkou služby. V listopadu bude Kvalifikační kurz 15.11. v sobotu a pak 25.11. v úterý. Nerada to připomínám, ale ten den nás čekají závěrečné zkoušky 😊 ☺

Kateřina Šebestová

projekt Výzva

Světlo dětem s handicapem

V minulém čísle zpravodaje VÝZVA jsme Vás informovali o benefiční akci Světlo dětem s handicapem, která proběhne již podruhé v **Obchodním centru Galerie Tesco** v Ostravě-Třebovicích, v sobotu **22. listopadu od 10 do 18** hodin. Opět s Vámi budeme hrát bocciu, nově pro Vás připravíme hlavolamy a veselé klauny na celý den!

Výtěžek akce letos přispěje na koupi a specifickou úpravu automobilu. Podařilo se nám oslovit **Nadaci divoké husy**, které se náš projekt zalíbil a výtěžek akce nám zdvojnásobí, pomůžou nám tedy společný cíl naplnit. Jsme moc rádi, a proto se o zprávu dělíme s Vámi. Na akci Světlo dětem s handicapem se na Vás těšíme, přijďte nás podpořit.

Lenka Sládková

Vozíčkářský Hip Hop na Velehradě

Koncert lidí dobré vůle se na Velehradě koná již tradičně. Ani letos v létě tomu nebylo jinak. Letos jsme však byli pozváni také my, zaměstnanci Výzvy, abychom zde Výzvu prezentovali. My, návštěvníci Brány, jsme si za pomoci našich zdravých kamarádů pro návštěvníky Velehradu nacvičili taneční vystoupení na invalidních vozících. Nácvič byl sice hodně náročný, protože většina z nás zná hip hop velmi zběžně, ale na druhou stranu s námi tancovali holky, které se hip hopu věnují téměř profesionálně.

Snažili jsme se dát do tance ze sebe maximum a přes velké obavy všech jsme se svými hip hopovými kreacemi sklidili nečekaný úspěch. Kromě našeho vystoupení tady po celou sobotu probíhala pouť, jíž jsme také neodolali a dosyta si užili nejrůznějších stánků se suvenýry či cukrovinkami. Některé z nás zlákaly i kolotoče. Zkrátka jsme se i my dříve narození vrátili do dětských let. Po večeri následoval zmíněný koncert s názvem Večer lidí dobré vůle. Zde vystoupili skutečné hvězdy jako Ewa Farná, Hradišťan, Petr Bende a slovenská popová skupina Peha. Pokud si myslíte, že jsme šli po koncertě spát, mýlíte se. Přijali jsme pozvání paní Livie Klausové a vrhli se vstříc dobrotám nabízeným na místním rautu. S plnými bříškami už mnozí z nás ulehli do svých spacáků. Ti nejzdatnější se ještě zúčastnili půlnoční mše svaté. Nedělní ráno bylo hektické. Sbalit všechna zavazadla, naložit se do aut a opustit centrum dění dříve, než nás ušlapou davy návštěvníků prahnoucích po dalším nabízeném programu.

Jak zhodnotit tento víkend? Bylo to super. Přispěli jsme k dobré věci, pořádně si celou sobotu užili a ještě prožili víkend plný přátelství. Já tomu říkám ideální prázdninový start.

Magda Blažková

Naše Olympiáda

Dne 14.10.2008 jsme se s Vladimírkem Hodinou a jeho školičkou, ZŠ Speciální Diakonie ČCE, Ostrava, zúčastnili 3. Olympiády speciálních tříd konané na ZŠ Englišova v Opavě.

Když jsme se na tento den připravovali, ani jsme netušili, jak pro nás bude úspěšný. Závodilo zde okolo šedesáti žáků ze šesti škol z Opavy a Ostravy. Sportovci byli rozděleni do sedmi kategorií a soutěžili ve třech disciplínách - hodu na cíl, skoku do dálky z místa (nebo dojezdu na jeden záběr vozíku či kočárku) a v běhu okolo kuželů.

Poté, co jsme se rozdělili do daných kategorií a seřadili jsme se na sportovišti, mohlo klání začít. Jako první nás čekala disciplína - hod na cíl. Vladimírek se ničeho nezalekl a hned při prvním pokusu naházel téměř plný počet bodů. Při druhém pokusu již ani jednou nezaváhal a plný počet bodů byl náš☺. Po první soutěžní disciplíně se Vlád'a dělil o prvenství se svým spolužákem ze ZŠ. Druhá disciplína byla běh okolo kuželek. I tady byly výsledky tzv. o prsa a od vítězství nás snad dělila jen setina sekundy☺. Ale i tak jsme zde utržili druhé místo. A teď už nás čekala poslední disciplína - dojezd na jeden záběr kočárkem. Bylo více než jasné, že pokud se nám podaří zajet nejlepší výsledek, prvenství je naše. Soustředili jsme se pekelně a dali do výkonu opravdu vše. Ujeli jsme takovou dálku, že paní asistentce, která naší jízdu kočárkem měřila, nevystačil ani metr☺.

A bylo hotovo... Ted' už jsme jen s napětím čekali na vyhlášení výsledků. Mezitím jsme si dali něco dobrého k snědku a načerpali sil. A bylo to tady... slavnostní vyhlášení. Děti byly volány podle kategorií, v nichž soutěžily.

Všechny byly oceněny pěknými cenami, první tři soutěžící v kategorii si navíc užili potlesk na stupních vítězů a krásné medaile. Konečně došlo i na nás a na vyhlášení poslední kategorie. Paní uvaděčka postupně četla soutěžící a jejich umístění a my jsme jen netrpělivě čekali, jak jsme dopadli. Vladimírek byl natolik šikovný, že jsme si nakonec mohli vychutnat několikaminutový potlesk diváků na bedně vítězů se zlatou medailí na krku☺.

Za naši školičku děti získaly 1., 2. a 3. místo v daných kategoriích. Všechny děti, které se Olympiády zúčastnily, byly velice šikovné a udělaly spoustu radosti nejen sobě, ale i pracovníkům, kteří s nimi soutěžili a drželi jim palečky.

Lucie Platková, asistentka

Vychloubají se Američan, Rus a Čech, kdo dokáže vyrobit lepší věc ze skla.

Američan říká: „My dokážeme vyrobit skleněnou tyč, kterou dohlédneme až na dno oceánu.“ „A jak tomu říkáte?“ „Oceánohled,“ odpoví Američan.

„To nic není, my dokážeme vyrobit skleněnou kouli, kterou dohlédneme až do vesmíru,“ chlubí se Rus. „A jak tomu říkáte?“ „Kosmohled,“ odpoví Rus.

„To vůbec nic není,“ říká Čech. „To my vyrobíme ze skla takovou věc, kterou se dokážeme dívat skrz zed!“ „A jak tomu říkáte,“ ptají se ostatní. „Okno....“

Elán

Skupina Elán bude v Ostravě, přečetla jsem si jednoho dne na plakátu a hned mě napadlo, že by to byl bezva narozeninový dárek pro mého 13 letého syna. On se totiž pro mě z nepochopitelných důvodů

stal fanouškem této skupiny. Ač věkově k ní jsem blíže já, on jejich písničky zná lépe.

Začala jsem tedy zjišťovat, jak se na koncert dostaneme. Manžel přistoupil jen na nutný odvoz, ale návštěva koncertu by pro něj byla zbytečná ztráta peněz. Takže si budeme muset s Adamem vystačit sami. Další mé kroky vedly do informačního centra. Vysvětlila jsem, že mám syna vozíčkáře a ptala se, jestli jsou v ČEZ Aréně na tyto návštěvníky připraveni. Bohužel jsem zjistila, že na hokej možná ano, ale koncerty záleží na pořadatelích koncertu a ti na nás moc nemyslí. Můžeme prý využít ZTP/P, zaplatit jen jeden lístek, ale místo si máme najít sami, tak jako všichni, vstupenky nejsou číslované. Byla jsem z toho trochu zděšena. Padesátikilový syn plus vozíček a vůbec nevím, jak to v hale vypadá. Paní na informacích mi poradila, že se mám informovat před koncertem, jestli se dodatečně něco nevymyslelo. Zkoušela jsem tedy volat měsíc před koncertem a bylo mi řečeno, že nějaká místa prý pro nás budou a že nás pořadatelé nasměrují. Můžu říct, že se mi v den koncertu nikam nechtělo. Živě jsem viděla davy a my se šineme tam, kam všichni ostatní, nic nevidíme a nejsme viděni. S Adamem jsme si dělali legraci, že i když nic nevidíme, tak atmosféru nám nikdo nevezme.

Manžel nás vysadil u chodníku a my splynuli s davem. Myslela jsem si, že odchytnu jednoho ze spousty pořadatelů takhle velikého koncertu, ale opak byl pravdou. Spousta jich byla u vchodu, kde nás jen pouštěli, ale uvnitř jako by se po nich zem slehla. Já měla namířeno k sezení na sedačkách tak jako na hokejovém

zápase, ale syn se viděl přímo na ploše, nejlépe hned u podia. Chtěl vidět Jožo Ráže, Baláže, Patejdla živě a já mu nedovedla vysvětlit, že není v mé moci ani v moci pořadatelů, aby je líp viděl, protože tomu vadí nízký vozík. Až teprve poznání, že u podia opravdu nic neuvidí z vozíku, ho přesvědčilo zůstat asi uprostřed plochy a koncert sledovat na jedné z obrazovek. A tak jsme půl hodiny před koncertem stáli v půli plochy, která se pomalu plnila. Zkusili jsme říct partě kluků před námi, jestli by se nemohli postavit až 2 metry od nás, aby Adamovi nestínili výhled na obrazovku. A ono to šlo. Ostatní lidé pak utvořili takový půlkruh kolem nás a nepustili nikoho do Adamova výhledu.

Všichni byli strašně vstřícní a hodní a mně se vinou krásných písniček i lidské dobroty hrnuly slzy do očí. Po delší době jsem tak zažila tu automatickou, krásnou lidskou solidaritu, po které v naší společnosti toužíme, snažíme se o ni a hlavně k ní vyzýváme.

Simona Kratochvílová

Napříč Austrálií skáče klokan. Po každých 100 metrech se zastaví, z jeho vaku vykoukne tučňák a blinká.

V Antarktadě sedí ve skupině tučňáků malý klokánek, občas kýchně a zamumlá: „Teda, tyhle výměnný pobyty...“

Budou mít děti s postižením stejné příležitosti jako děti bez postižení?

Tato otázka se 21. října na brněnském výstavišti skloňovala v mnoha souvislostech. Proběhl zde totiž v rámci veletrhu **Medical Fair Brno 2008** a v rámci doprovodného programu **Pro váš úsměv** seminář s tímto názvem, který připravila a organizovala Asociace pro osobní asistenci APOA. Posláním asociace je začlenění a zapojení osob se zdravotním postižením do společnosti prostřednictvím sociální služby osobní asistence (více na www.apoa.cz).

Celým dnem se prolínala otázka možností dětí se zdravotním postižením v různých aspektech - vzdělávání, profese, volný čas, sport, osamostatňování, bydlení, vztahy, a to vše v souvislosti s osobní asistencí jako možnou cestou. Dopolední program naplnily příspěvky lektorů s profesní nebo osobní zkušeností z výše zmíněných oblastí. Byly velmi zajímavé s poutavými příklady z praxe. Před obědovou pauzou vymezený prostor pro diskuzi vyplnila vášnivá debata především z oblasti školství. Staré známé bolesti jako osobní asistent x pedagogický asistent ve škole, jejich financování a pracovní náplň, integrace dětí s postižením do běžných základních škol, zkušenosti s krajskými úřady, s řediteli škol, apod. nás sice připravila o část poledního volného času, ale názory a zkušenosti řady zainteresovaných lidí byly alespoň pro mě určitě přínosné.

Po dobrém obědě a rychloobhlídce výstaviště nás čekalo několik zajímavých hostů, kteří se mohli odborně vyjádřit a diskutovat na témata, která se nakousla dopoledne.

Mezi hosty byla asistentka paní poslankyně Vlasty Bohdalové, paní Marie Richterová, za kancelář veřejného ochránce práv paní Petra Zdražilová, pan Petr Hanuš z MPSV, vedoucí oddělení koncepce sociálních služeb, dále paní Jaroslava Melicharová, tajemnice vládního výboru pro zdravotně postižené občany, a pan Jan Michalík z výzkumného centra integrace pro osoby se zdravotním postižením. Jako nežhavější téma se opět ukázalo školství, nedostatky

školského zákona, ale také otázka zřizování sociálních služeb, pokud v místě bydliště chybí, bezbariérovost a přístupnost budov a komunikací, začlenění dětí se zdravotním postižením do tělesné výchovy ve školách a mnoho dalších. Nejen k otázce integrace a vzdělávání, ale vůbec ke všemu, co se týká života osob se zdravotním postižením, je potřeba přistupovat nejen v souvislostech legislativních, ale i sociálních a čistě lidských.

Z diskuze k otázce vzdělávání dětí s postižením jasně vyplynulo, že je třeba dbát na dodržování zákona ve smyslu bezplatného nároku na základní vzdělání pro všechny děti bez ohledu na zdravotní stav a schopnosti. **Potýkáte-li se s problémem asistence ve škole, a to v tom smyslu, že škola po Vás vyžaduje platbu za asistenci ve škole, odmítá Vás přijmout nebo postupuje jinak protiprávně nebo nemravně, nabídl nám pan Jan Michalík pomoc.** Přijímá na svém e-mailu janmichalik@email.cz veškeré tyto stížnosti a podněty. Slíbil, že se jimi bude zabývat.

Pavla Hodinová

Budou mít děti s postižením stejné příležitosti jako děti bez postižení?

Tak takhle zněl název velmi zajímavého semináře, který se uskutečnil na Brněnském výstavišti v úterý 21. října. Cílem tohoto semináře bylo zrekapitulovat, jaké možnosti plnohodnotného života mají děti a lidé s postižením ve srovnání se zdravými vrstevníky, podívat se na tuto otázku z různých úhlů pohledu a také pojmenovat hlavní nedostatky.

Tohoto semináře jsem se účastnila nejen jako posluchačka, ale také jako jedna z přednášejících. Snažila jsem se ostatním účastníkům semináře přiblížit, jak velkou překážkou může být handicap nejen při hledání životního partnera, ale i obyčejných kamarádů. Dále zde zazněl příspěvek Petra Horáčka, člena tělovýchovné jednoty Kociánka Brno, který zde hovořil o tom, jaké možnosti má člověk s postižením v oblasti sportu. Kolegyně Pavla Hodinová, která je maminkou chlapce s postižením, mluvila o tom, jaké jsou možnosti cestování a volnočasových aktivit. Druhá maminka Eva Sojková hovořila o tom, jakými úskalími prošli s manželem před tím, než byly jejich děti umístěny na základní školu. Tato maminka také rozpoutala diskuzi na téma asistence pedagoga na školách.

O možnostech vysokoškolského studia na Technické univerzitě v Liberci velmi zajímavě hovořil pan Libor Novosad. Problematiku samostatného bydlení osob se zdravotním postižením v Libereckém kraji otevřela paní Lenka Zimmermannová, která byla společně s Milanem Svojanovským moderátorkou celého semináře.

Milan pak hovořil o osobní asistenci jako prostředku ke zkvalitnění života lidí s vážným handicapem. O osobní asistenci zde promluvila také předsedkyně Asociace pro osobní asistenci APOA paní Jana Hrdá, která je mimo jiné sama uživatelkou této služby.

Všichni, kteří zde promluvili, jsou různými způsoby úzce spjati se zdravotním postižením, takže vědí, o čem mluví, o čemž vypovídala kvalita jednotlivých příspěvků. Já za sebe si velmi vážím toho, že jsem zde mohla promluvit. Celý seminář hodnotím jako velice zdařilý. O odpoledním bloku, v němž na semináři promluvilo několik zajímavých hostů zabývajících se problematikou zdravotně postižených, se dočtete na jiném místě z pohledu mé kolegyně Pavly Hodinové.

Magda Blažková

„Jak se dá pomocí vody vyrobit světlo?“ ptá se učitel chemie....

??????????????

„Umyjete okna.....“

Kurz angličtiny pro maminky – pilotní projekt

Začátkem října se ve službě RODINNÝ PRŮVODCE rozběhl pilotní (zkušební) projekt kurzu angličtiny pro maminky. Každé pondělí ráno se ve středisku VÝZVA schází osm nadšených maminek, aby se seznámily se základy angličtiny. Většina z nich jsou úplní začátečníci a nikdy se tento jazyk neučily. Paní lektorka Valeria Smyrová je však dokázala hned od první hodiny zaujmout natolik, že je učení baví a neostýchají se vytvářet své první věty a rozhovory.

Cílem tohoto pilotního kurzu je poskytnout maminkám nejen základy anglického jazyka, ale především bezpečné prostředí malé skupiny, kde ztratí ostych a nabudou sebevědomí. S takto získanými základy se pak snadněji odváží zapsat do kurzu jakékoli jazykové školy a pokračovat ve svém vzdělávání. Kurz potrvá do konce června 2009.

Pavla Hodinová

Pozvání na otevřenou skupinu – výroba vánočních dekorací

Skupina je otevřená pro rodiče pečující o dítě se zdravotním postižením. Schází se každou čtvrtou středu v měsíci dopoledne. V listopadu se sejdeme 26. 11. od 9 hodin ve středisku VÝZVA, Syllabova 19, Ostrava Zábřeh. Budeme společně tvořit vánoční dekorace - adventní věnce, zdobené svíčky apod. Máte-li zájem přijít se podívat a něco pěkného si pro radost vyrobit, kontaktujte nás prosím předem na tel. čísle 774 244 256 nebo 552 301 406 nebo cprpruvodce@doo.cz. Děkujeme a těšíme se na Vás.

Pavla Hodinová, Jana Veronika Kreilingerová

Víte, že...

...od ledna 2009 bude novelizován zákon o státní sociální podpoře? Co tato novelizace přináší v praxi?

Na děti uznané za dlouhodobě zdravotně postižené nebo za dlouhodobě těžce zdravotně postižené bude možné pobírat **rodičovský příspěvek až do 10 let** a od roku 2010

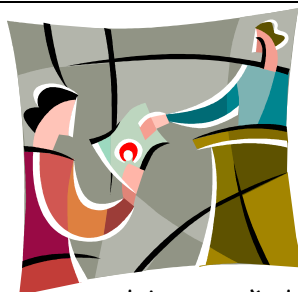
dokonce až do 15 let věku. Pobírání rodičovského příspěvku na dítě mezi 7. až 15. rokem věku **je však podmíněno tím, že na dítě nebude pobírat příspěvek na péči.** Jedná se tedy o děti, které nedosáhly ani na první stupeň závislosti (např. při postižení metabolického systému, astma, diabetes, děti se střevní malabsorpcí - celiakii apod.)

Zákon o státní sociální podpoře č. 117/1995 Sb. rozlišuje jednotlivé stupně zdravotního postižení u dětí takto:

Za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona považuje nepříznivý zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy má trvat déle než jeden rok. Jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činí stupeň zdravotního postižení

- a) od 20% do 49%, považuje se nezaopatřené dítě za dlouhodobě nemocné,
- b) od 50% do 79%, považuje se osoba za dlouhodobě zdravotně postiženou,
- c) od 80% do 100%, považuje se osoba za dlouhodobě těžce zdravotně postiženou.

Děti dlouhodobě zdravotně postižené a dlouhodobě těžce zdravotně postižené jsou dle výše uvedeného zákona zařazeny do druhého a třetího stupně postižení, kdežto dítě dlouhodobě nemocné má pouze první stupeň postižení, na který se bohužel nevztahuje prodloužení pobírání rodičovského příspěvku.

dokonce až do

15 let věku.

Pobírání rodičovského příspěvku na dítě mezi 7. až 15.

rokem věku je však podmíněno tím, že na dítě nebude pobírat

příspěvek na péči. Jedná se tedy o děti, které nedosáhly ani na první

stupeň závislosti (např. při postižení metabolického systému, astma,

diabetes, děti se střevní malabsorpcí - celiakii apod.)

Zákon o státní sociální podpoře č. 117/1995 Sb. rozlišuje jednotlivé

stupně zdravotního postižení u dětí takto:

Za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona

považuje nepříznivý zdravotní stav, který podle poznatků lékařské

vědy má trvat déle než jeden rok. Jestliže z důvodu dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu činí stupeň zdravotního postižení

a) od 20% do 49%, považuje se nezaopatřené dítě za dlouhodobě

nemocné,

b) od 50% do 79%, považuje se osoba za dlouhodobě zdravotně

postiženou,

c) od 80% do 100%, považuje se osoba za dlouhodobě těžce zdravotně

postiženou.

Děti dlouhodobě zdravotně postižené a dlouhodobě těžce zdravotně

postižené jsou dle výše uvedeného zákona zařazeny do druhého a

třetího stupně postižení, kdežto dítě dlouhodobě nemocné má pouze

první stupeň postižení, na který se bohužel nevztahuje prodloužení

pobírání rodičovského příspěvku.

Pavla Hodinová

„Co to tady nacvičujete?“

S novým školním rokem nastal opět čas na školící víkend pro dobrovolníky. A tak jsme tedy vyrazili na cestu, někteří autem, jiní vlakem, naštěstí nikoho nenapadlo jít pěšky nebo na kole. Cílem naší cesty bylo Pstruží, zde jsme měli strávit tři dny plné her, zábavy a především školení a přednášek.

Když jsme všichni dorazili na místo určení, obsadili jsme pro nás ten nejlepší pokoj, postel a podobně. Sešli jsme se společně u stolu, během večere i po ní jsme si sdělovali své prázdninové zážitky, poté jsme se navzájem představili, jelikož s námi jeli také tři noví dobrovolníci a jeden pes. A pak následovalo první školení, dozvěděli jsme se, jaké mají dobrovolníci i uživatelé služeb práva, kde si můžeme stěžovat, chválit atd. Následovala večerní procházka, povídání a hry. A když jsme byli dostatečně vypovídání a především unavení, hurá do postele.

Ráno pořádně posnídat, abychom nabrali sílu na sobotní den, který sliboval nabitý program. Po snídani přijely lektorky z Poradenského střediska pro rodinu a dítě v Havířově, které nás školily na téma „Komunikace osob s autismem a mentální

retardací". Hodně jsme si povídali, odpovídali na dotazy, také jsme si vyzkoušeli některé věci sami na sobě, například, jak je těžké spolupracovat, když nemůžeme u toho mluvit.

Nakonec jsme hráli hru, u které jsme každý měli papírek na čele, který prozrazoval co jsme (např. zloděj, sociální pracovník, alkoholik atd.) a podle toho jsme se měli domluvit, kdo z nás něco ukradl. Cílem tohoto cvičení bylo dokázat, že není správné dávat ostatním nálepku, že takoví, jak vypadají na první pohled, vůbec nemusí být.

Po skvělém obědě, procházce a odpočinku nás čekalo další školení. Tentokrát kurz první pomoci, bylo krásné odpoledne, a tak jsme roztáhli deky na trávniku a směle jsme se vrhli do „zachraňování“. Paní magistra Mrkvičková nám ukázala, jak se provádí takzvaná baby masáž, kterou jsme na sobě následně vyzkoušeli. Po té následovala skvělá přednáška i s ukázkou, jak správně provádět masáž srdce a také jak se správně volá záchranná služba. A pak nastal náš okamžik, všichni jsme si zkoušeli oživovat figurínu, kterou jsme pojmenovali Karel. Hodně jsme se u toho nasmáli, někteří by Karla nejspíš zachránili, jiní mu (snad nechtěně) urvali hlavu.

To, že dávat někomu první pomoc není zrovna legrace, jsme si za malou chvíli mohli vyzkoušet na vlastní kůži. Zrovna jsme se připravovali na nácvik péče o osobu s postižením, všichni jsme byli připraveni na svých stanovištích a pomalu začínali plnit zadaný úkol. V tom někdo začal volat: „Zdravotník, zdravotník!“ Každý, kdo vyběhl ven podívat se, co se stalo, nevěřil svým očím. Na lavičce seděla naše koordinátorka Lenka. Vypadala, že každou chvíli omdlí, levý ukazováček byl přibližně na tři části a tekla z něj krev. Lence jsme prst vydezinfikovali, ovázali a rychle do nemocnice. Cesta tam

byla celkem zajímavá, jelikož přesnou polohu nemocnice ve Frýdku - Místku znala jen Lenka a přesto, jak se zrovna cítila, nás dokázala skvěle navigovat.

Nášli jsme pohotovost, ale čekárna byla plná a my čekali přes hodinu, než Lenka přišla na řadu. Čekání jsme si krátili vtipy, které Honza sypal z rukávu, povídáním a udržováním Lenky vzhůru. Když jsme ji na nosítkách chtěli převézt na toaletu, chytila nás při tom sestřička a docela zděšeně se zeptala: „Co to tady nacvičujete?“ Lenka šla okamžitě na řadu. Prst jí uřezán nebyl, jak jsme se všichni obávali. Mohli jsme se vrátit zpět na chatu.

Všem se ulevilo, že je Lenka v pořádku a především celá. Následovalo vyprávění zážitků z nemocnice, hraní her a povídání až do doby, než jsme byli natolik unavení, že jsme se vydali směr postýlky. Ráno nás čekalo balení, úklid chaty, převaz Lenčina prstu, snídaně a cesta zpět domů. Víkend byl skvělý, všichni jsme si odvezli plno nových zážitků a zkušeností. A někteří už ví, že do vrat se prsty nestrkají...

Panda, dobrovolnice

Přijede šofér tiráku do motorestu, objedná si jídlo a piti a z chuti se do toho pustí. Když v tom přijedou tři chlapi na harleych, usaděj se u něj u stolu a to jídlo mu snědi a piti vypijou. Šofér nic, zaplatí a odejde.

Ti chlapi si mezi sebou říkají: „Ten šofér byl bud' pěkněj srab, nebo se neuměl prát.“

Zaslechne to číšník a přitaká jim: „Fakt byl nějakej divnej a snad ani řídit neuměl. Ted' zrovna venku přešel tři motorcky.“

Vzpomínka na prázdniny

Nastal 17. červenec, den výletu. Sešli jsme se ráno na Vítkovickém nádraží a směle vyrazili směr Rožnov pod Radhoštěm, cestovali jsme vlakem a užili si přitom hodně zábavy, ani nám moc nevadilo, že kvůli spravovaným kolejím musíme přestupovat. Po nějaké době jsme konečně dorazili na místo určení - do Rožnova.

Prohlédli jsme si část města, především náměstí, také některé postranní uličky. Počasí nám moc nepřálo, celé dopoledne mrholilo, někteří nasadili pláštěnky, jiní se schovali pod deštník. Nepříznivé počasí nám však nemohlo zkazit náš den ani náladu, a jelikož na nás čekala hra, o kterou nechtěl nikdo přijít, schovali jsme se pod střechu blízko obchodu a pustili jsme se do hraní. Na zemi byla rozložená hrací políčka, každý házel kostkou a cílem bylo plnit úkoly a přitom se co nejrychleji dostat do cíle. Když jsme znali vítěze, vydali jsme se konečně na cestu pro nás nejočekávanější - rovnou do skanzenu.

Dostali jsme zde i paní průvodkyni, která byla moc hodná, o skanzenu nám toho hodně pověděla, ukázala nám mlýn, pilu a také obyčejné vesnické domky. Po cestě zpátky na nádraží jsme se ještě zastavili u malého rybníka, kde jsme zbytky od svačiny krmily kačeny a také kapry. Jelikož do příjezdu vlaku zbývala nějaká ta

chvíle, zahráli jsme si ještě poslední hru a potom již hurá zpátky domů, celí unavení, ale veselí z toho, jak se nám výlet vydařil, přestože sluníčko moc nesvítilo.

Panda, dobrovolnice

Basketbal... nevšední zážitek pro Bránu

Nedávno jsme se díky integračnímu klubu Brána mohli podívat na opravdové profesionální utkání basketbalové první ligy. Ne každý z nás má možnost chodit na sportovní zápasy a myslím, že jsme tak získali velmi vhodnou příležitost. Po krátké instruktáži jak fandit, komu fandit a jaká jsou pravidla (hlavně my pánové z Brány jsme trochu vysvětlovali našim braňackým slečnám, kam se to mají ti basketbalisti trefovat ☺) se začal hrát ten očekávaný zápas Ostravy s Nymburkem. Podívaná to byla vskutku překrásná, i když jsme prohráli. Tolik zápasů tělo na tělo, tolik emocí a dobrá společnost kamarádů z Brány vykouzlily nezapomenutelné odpoledne pro nás všechny.

Lukáš Král

Zimní radovánky

Jáchym Gavenda (10 let)

Za chvíli už bude zima
a já pořád sedím doma.
Přemýšlím, co dělat mám,
už to mám, však nejásám.

Mohl bych třeba lyžovat
osm hodin v kuse
a přitom si bonbón cumlat
jen ten, který mám v puse.

24

Klub Brána

Boccia v Teplicích...jen tak dál☺

Začalo to 17. října 2008, byl to den, kdy jsme odjížděli jako tým z Ostravy dlouhou cestu až do Teplic. Jeli jsme asi 7,5 hodiny s přestávkami u benzínek nebo v Praze v obchodním centru (protože jsme s Octavií byli 100km napřed před transitem☺). Cesta byla zdlouhavá a v Teplicích

poněkud komplikovaná, ale nakonec jsme přijeli do hotelu Panorama, kde jsme dostali tradiční české jídlo (vepřo, knedlo, zelo) a v zápětí se ubytovali a také dali sraz s coachama pro motivaci na tento turnaj.

V sobotu hned brzy ráno jsme se nasnídali a okamžitě a střelhitě vyrazili do Krupky na první zápasy. Nervy jsme měli v kýblu z toho, jak to všechno dopadne. Ze začátku si všichni vedli dobře, ale postupem dne a nabývající únavou začalo i našim skvělým boccistům ubývat sil. Přesto jsme se nevzdávali a naše „tažné lano“ Kačenka Slavíková postoupila do nedělního zápasu s dalším bojovníkem. Večer jsme přijeli na hotel unavení, takže na znovuobnovení sil - dobrá večeře a postel. V neděli hrála Kača hned ráno a vyhrála☺ pak i další zápas a nakonec byla ve finále a vyhrála první místo!!!!!! Ostatní hráči našeho týmu ji velice blahopřáli. Počkali jsme na vyhlášení cen, kde se Kača umístila za celý rok na 3.místě a postoupila do první ligy! Pak následovalo rozloučení a odjezd zpátky do Ostravy.

Všem boccistům přeji moc úspěchů v dalších bojích. Jmenovitě: Liboru Delongovi, Jirkovi Svojanovskému, Tomáši Byrtusovi a na teplickém turnaji nezúčastněnému Lukáši Královi. A samozřejmě

mnoho úspěchů Katce Slavíkové. Tak skončil boj 19. 10. v Teplicích, ale další bude☺. Už se moc těšíme☺. BOCCIA BOCCIA BOCCIA!!!
S pozdravem zase někdy☺.

Pavla Staňková

Činnost projektu VÝZVA v roce 2006 a 2007 finančně podpořili:

Statutární město Ostrava
Moravskoslezský kraj
Ministerstvo práce a sociálních věcí
Úřady práce
Biskupství ostravsko-opavské

Nadace Eurotel
NROS/ČT, sbírkový fond „Pomozte dětem!“
Nadace Patrik dětem
Nadační fond Českého rozhlasu ze sbírky Světluška
Nadace pro radost
Nadace Naše dítě
Dámský Klub Ostrava

K2 Atmitec s.r.o.	ha-vel family, s.r.o.
MTA Ostrava, s.r.o.	ha-vel internet, s.r.o.
Massive Svítidla s.r.o.	Factory collection
ZAM-SERVIS s.r.o.	Pharmos a.s.
Karel Ježek Q-ELEKTRIK	Thermes s.r.o.
Ing. Leo Chřibek	PREMIE Ostrava, s.r.o.
OC GALERIE Ostrava-Třebovice	IGB Holding, a.s.
ODS - Dopravní stavby Ostrava, a.s.	Jiří Babka
Calumite s.r.o.	Restaurace Eukalyptus
GMP MIX, a.s.	ARP GROUP s.r.o.

---

manželé Řehořkovi, Čadanovi, Marek Matula, Davidovi, Hodečkovi,
Kunčarovi, Kolouchovi, Mikovi, Kateřina Hurníková, Ramíkovi, Praisovi,
Pastorovi, Makyčovi

Projekt RODINA & HANDICAP je spolufinancován Evropskou unií,
MMR a Moravskoslezským krajem

Výzva - zpravodaj projektu Výzva, který realizuje Centrum pro rodinu a sociální péči o.s. v Ostravě. Zapsán do evidence periodického tisku pod ev.č. MK ČR E 15625. Jazyková úprava MUDr. Jana Zuchnická. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Názor redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem článků.

Kontaktní adresa redakce: Jan Zuchnický, Lubojaty 57, Bílovec 5, 742 92
tel.: 556 403 253 mobil: 731 625 620 e-mail: zuchnický@prorodiny.cz

vyšlo 1. 11 2008

uzávěrka příštího čísla 15. 12. 2008

Kontakty na nás

Centrum pro rodinu a sociální péči o.s.

Kostelní nám. 1, Ostrava 1, PSČ 728 02

tel : 596 116 522 - linka 232

fax: 596 114 819

e-mail: cpr@doo.cz, www.prorodiny.cz

IČO: 48804517

Bankovní spojení: ČS Ostrava č.ú.: 1660723399/0800

Realizátoři projektu

Lenka a Milan Svojanovští

Sedlišťe 378, PSČ 739 36

tel : 558 658 412

mobil: 777 100 327

e-mail: cprvyzva@doo.cz

Sídlo projektu

Centrum pro rodinu a sociální péči o.s.

středisko VÝZVA

Syllabova 19 (areál bývalé nemocnice)

703 86 Ostrava-Zábřeh

tel : 552 301 406

e-mail: cprvyzva@doo.cz